

Pitiné, Bóvli Lujza jelmeze

Kubik Anna átváltozó, pihenőhelye egy kétszer három méteres lyuk, kórházi szoba, szociális otthoni „férőhely”, vedlett fodrászműhely elegye. Két mosdókagyló, egy műanyag hokedli, három lerobbant szék, sztárfotók helyett tűzoltó-parancsolat a falon: „E helyen csak annyi alkohol tartózkodhat, amennyi a smink lemosásához szükséges!” A sminkelő szerszámok mellett kis karóra és egy női táská tárva-nyitva. Nem gyanakvó, nem gyáva, sőt nyílt, adakozó személy lehet e tárgyak tulajdonosa. A kórházi mosdó fölött a polcra fejjel lefelé lóg egy szál piros róza. Itt kellene valahol lenniük a virágkosaraknak?...

Ülök Kubik Anna öltözőjében és várakozom. Zongorasztótól, nevetéstől hangos az újra és újra ismételt jelenet, tán soha nem ér véget... Ekkor érkezik meg lihegve, kifacsartan, mégis udvariasan szabadkozva Anna. Lerogy a hokedlire. Azután megrázza magát, kiegyenesedik, készen áll az újabb „próbára”. Emlekszünk-e még, hogyan söpörte végig versenytársait a *Ki mit tud?* országos mezőnyében? Hát így valahogy.

— Tudom, hogy legszivebben rohanna haza a kislányához. Lehet, hogy boldog „színészgyerek” lesz?

— A lányom várt és vállalt gyerek! Sem a férjem,

sem én nem érzünk áldozatot, amikor vele töltjük az időnket. Nekem feltöltődés, pihenés, élmény, ha foglalkozom vele, együtt sétálunk, kirándulunk, ismerkedünk egymással. Ebben a szezonban ezért nem vállalok több szerepet.

— Büntetlenül teheti?

— Azt hiszem, igen. Az mindenkinek jó, ha a színész nem kopik, használdik el időnek előtte. Azokat a feladatokat vállalom el, amelyek izgalmasak, fejtörést sejtetőek számomra. Ha csak egy ilyen akad, akkor egyet!

— Már nyolcadik éve a Nemzeti Színház sikeres, a kollégák által is szeretett tagja, amikor odaérkezik vezetőnek Csiszár Imre, a férje. Akadt-e egyetlen ember,

aki biztosan tudta, hogy ebből önnek csak kára származik?

— Akik őt igazán ismerik, tudják, hogy velem rendezőként keményebben bánt mindenki másnál. Politikai döntés sodorta őt el a színházból! Ezért közös megegyezéssel nem csináltunk magunknak sok nehéz napot. És amióta vendégként játszunk más-más színházban, legalább megélhető gondjaink nincsenek!

— De most sem telik jobbra ennél a loncsos fűrdőköpenynél?

— Ez Pitiné, született Bóvli Lujza jelmeze. Nekem ranget jelent a viselése.

— Ez a Lujza az, akit férjével és a szerző **Eörsi Istvánnal** együtt lenullázott a hatalom abban a régi időben?

— Ők azok! De Lujza reménytelen. Akkor a hatalommal nem tudott mit kezdeni, most meg a szabadsággal. A szerző ezúttal a rendező is, tág teret enged a fantáziánknak, hogyan oldjuk meg Pititék új gondját.

De hát hogyan? Erre bizonyára választ talál az előadás. Mert a jövő héten mutatja be a **Budapesti Kamaraszínház** a **Károly körúton** (a volt **Tanács körúton**) a **Sírkő** és **kakao** című darabot, a szerző, **Eörsi István** rendezésében. **Tomkai Csilla**